

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 2To/32/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010145  
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8723010145.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Lucie Bašistovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.05.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/15/2023 zo dňa 24.05.2023, takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom  
D. E., F. XXX/XX,  
G. C.,

u k l a d á :

Podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona a § 37 písm. h/ Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 56 ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 2.500,- (dvetisícpäťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona z r u š u j e výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 11T/4/2023 zo dňa 21.02.2023, právoplatného dňom 21.02.2023 podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený peňažný trest vo výške 2.500,- eur, spolu s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 3 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

## o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného A. B. vinným pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 29.04.2022 v čase približne o 00:44 hod. ako vodič viedol osobné motorové vozidlo zn. Volvo V50, EČV: H. po F. ulici v obci D. E. v smere od cintorína na ul. G., pričom bol z dôvodu porušenia § 19 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zastavený hliadkou OO PZ Svit pri rodinnom dome na F. I. J. XXX/XX, následne sa podrobil odberu biologického materiálu v čase o 01:15 hod. dňa 29.4.2022 v Nemocnici Poprad, a.s., a to krvi a moču, pričom následnou toxikologickou analýzou bola v odobratej vzorke krvi preukázaná prítomnosť metamfetamínu s koncentráciou 841,45 ng/ml, ktorá hodnota preukazuje, že bol ovplyvnený psychoaktívnou látkou metamfetamín takým spôsobom, že bol nespôsobilý k vedeniu motorového vozidla.

Za to mu súd uložil podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona a § 37 písm. h/ Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu výkon trestu podmienenčne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 3 rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 56 ods. 2 Tr. zákona mu uložil peňažný trest vo výške 2.500,- eur.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušil výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp.zn. 11T/4/2023 zo dňa 21.2.2023, právoplatného dňom 21.2.2023 podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený peňažný trest vo výške 2 500,- eur, spolu s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 3 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný A. B. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že súd nesprávne vyhodnotil dôkazy vykonané v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa. Navyše sa prvostupňový súd absolútne nezaoberal previerkou prípustnosti a zákonnosti vykonaných dôkazov, resp. absenciou dôkazov, ktoré mali byť vykonané tak, aby celé trestné konanie pod sp. zn. 5T/15/2023 vedené na Okresnom súde Poprad, vykazovalo znaky zákonnosti a bolo, ako hmotnoprávne, tak aj procesnoprávne konformné. Má za to, že celé predmetné trestné stíhanie a trestné konanie vedené proti jeho osobe nie je zákonné, rovnako považuje za nezákonné aj všetky vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „ takto vykonaným dokazovaním konajúci súd dospel k záveru, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchal obž. A. B.“. S uvedeným tvrdením súdu nemožno súhlasiť. Práve v predmetnom konaní členov policajnej hliadky OO PZ Svit (ďalej označených len ako „policajti“), tkvie podstata zákonnosti (resp. nezákonnosti) celého predmetného trestného stíhania. Má za to, že v danej trestnej veci bolo elementárnou povinnosťou súdu dôkladne preskúmať práve postup policajtov podľa Zákona o policajnom zbore a Zákona o priestupkoch ako aj následný postup OČTK, podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého ako dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Tr. poriadku alebo podľa osobitného zákona. Predmetné ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku zahŕňa inštitút použiteľnosti dôkazov, ktorý vo svojej podstate pracuje s dvomi základnými prvkami. V prvom rade musí byť dôkaz získaný z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo osobitného zákona a

následne musí byť pre dané konanie použiteľný z hľadiska náležitého objasnenia veci najmä vo vzťahu k prvkom uvedeným v § 119 ods. 1 Tr. poriadku. Toto ustanovenie umožňuje v rámci dokazovania použiť ako dôkazy aj tie, ktoré orgány činné v trestnom konaní získali z dôkazných prostriedkov podľa osobitného zákona. Dôkazy je teda možné zistiť a zaistiť aj podľa iného zákona, ako je Trestný poriadok, teda v jeho trestnej veci aj podľa Zákona o policajnom zbore. Pre vzťah Trestného poriadku a Zákona o policajnom zbore platí všeobecná a nedotknuteľná zásada, ktorú nie je možné vykladať extenzívne, ale len v kontextoch pomeru špeciality. To znamená, že Trestný poriadok je a vždy bude a nikdy tomu nemôže byť inak, v pomere špeciality (lex specialis) k Zákonom o policajnom zbore, ale len pokiaľ ide o konkrétne podozrenie zo spáchania skutku, ktorý je trestným činom, pričom tieto podozrenia musia byť aspoň v základných štruktúrach a črtách spojené s možnými zásahmi do základných práv a slobôd v zmysle Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v Európskych dohovorech o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Táto garancia všeobecnej zásady má dosah na zákonnosť všetkých získaných dôkazov v predmetnom trestnom konaní. Dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky je jednou zo základných úloh Policajného zboru Slovenskej republiky. V rámci tohto dohľadu majú policajti viaceré oprávnenia, napr. zastavovať vozidlá, kontrolovať doklady potrebné na vedenie vozidla, porovnávať údaje uvedené v dokladoch s údajmi uvedenými na vozidle či kontrolovať výbavu vozidla. Policajti je pri výkone oprávnení v doprave nepochybne v postavení štátneho orgánu, teda na jeho činnosť je nutné aplikovať čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čo znamená, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Hoci zákon oprávnenia policajtov pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky priznáva, nebude ich môcť v každom prípade vykonávať podľa vlastného uváženia či svojvoľe, len s odkazom na formálny text zákona. Ak orgán verejnej moci síce formálne koná v medziach práva, ale prostredníctvom jeho realizácie neguje obsah jeho ustanovení, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Účelom zákona (a najmä dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky) iste nie je náhodné zastavovanie vozidiel a vykonanie oprávnení podľa vlastnej úvahy policajta, napr. či ten-ktorý vodič má všetky potrebné doklady pri sebe alebo či náhodou nepožil pred jazdou alkohol. Ak vodič motorového vozidla svojou jazdou dáva najavo, že jeho jazda sa vymyká bežnému užívaniu pozemných komunikácií a rešpektovaniu pravidiel cestnej premávky (napr. nedávanie znamení o zmene smeru jazdy, nerešpektovanie dopravných značení, nedôvodné prechádzanie z jednej strany na druhú). Pokiaľ je však jeho jazda bezvadná, nie je dôvod na zastavenie a kontrolu takéhoto vozidla. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/13/2011, podľa ktorého v demokratickej spoločnosti polícia nemôže svojvoľne zastavovať vozidlá či peších občanov. V inom rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Toš/7/2008 uviedol, že „...nezistil dôvod na zastavenie vozidla obžalovaného...“, pričom v danom prípade bolo vozidlo náhodne zastavené, t. j. bez zákonného dôvodu, vodič nepáchal žiadny priestupok ani trestný čin a policajná hliadka dokonca nemala ani akúkoľvek informáciu o protiprávnej činnosti posádky vozidla. Zastavenie vozidla, resp. kontrola vodiča nemôžu byť bezdôvodné, vykonané iba preto, že právne predpisy oprávnenie policajta dať pokyn na zastavenie vozidla upravujú. NS SR vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát konštatoval, že zastavenie obvineného ako vodiča motorového vozidla i jeho prehliadka, prehliadka spolujazdca i prehliadka osobného motorového vozidla boli zásahom do ústavou garantovaných práv a slobôd jednotlivca. Práve vzhľadom na skutočnosť, že služobným zákrokom sa zasahuje do dôležitej oblasti ústavou garantovaných práv a slobôd jednotlivca, nemôže policajť vykonať kedykoľvek služobný zákrok. Nie je ani ponechané na voľnej úvahe, či služobný zákrok môže, alebo nemusí vykonať. Policajť v službe je povinný v medziach zákona o Policajnom zbore vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Povedané inými slovami, policajť je oprávnený zastaviť motorové vozidlo iba v prípade, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo dôvodné podozrenie z ich páchania. Pokiaľ potom policajť zastaví motorové vozidlo bezdôvodne (napr. iba za účelom prostého preverenia, či vodič má skutočne pri sebe všetky potrebné doklady), teda jeho činnosť by od počiatku nebola v súlade so zákonom (pretože vykonal služobný zákrok, hoci neboli splnené podmienky), nemôže existovať zákonný podklad ani pre výkon jeho ďalších oprávnení, napr. kontrolovať technický stav vozidla, merať alebo vážiť vozidlo, zisťovať prítomnosť alkoholu v krvi vodiča a pod. V jeho prípade išlo vo veľkej miere o značný a hrubý zásah do jeho základných ľudských práv a slobôd, a to najmä Ústavou chráneného práva na jeho súkromie, pričom tento zásah vykonal svojimi úkonmi policajti dňa 29.04.2022, keď nezákonne pristúpili k jeho motorovému vozidlu, a následne ho vyzvali na predloženie dokladov a podrobili ho dychovej skúške na požitie alkoholu s negatívnym výsledkom, a neskôr ho žiadali podrobiť sa odberu biologického materiálu. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje na dôležitú skutočnosť, potvrdenú svedkyňou p. J., že policajti pristúpili k motorovému vozidlu, v ktorom sedel spolu so svedkyňou, ktoré stálo mimo vozovky, na parkovisku pred domom, v ktorom býva a toto motorové vozidlo malo vypnutý motor. Teda

v čase, keď prišli ku nemu policajti, nevedol motorové vozidlo, nebol naštartovaný motor a vozidlo stálo mimo vozovky na parkovisku pred domom, v ktorom býva. Z uvedeného vyplýva, že postup policajtov nebol v súlade so zákonom o policajnom zbore ani v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, bol teda nezákonný, policajti obišli príslušné ustanovenia Zákona o policajnom zbore a Trestného poriadku, a teda jednoznačne regulovaný postup podľa relevantných ustanovení, a preto má za to, že OČTK ani súd by takýto postup nemali akceptovať a z toho získané dôkazy by ex offo nemali byť v trestnom konaní prípustné. Žiaden zákon neopravňuje policajtov na takýto postup. Predsa nie je možné, aby policajti kontrolovali v noci bez dôvodu, (či konkrétneho podozrenia) osoby v odstavenom motorovom vozidle s vypnutým motorom na parkovisku pred domom. Takýto postup policajtov nebol zákonný a preto považuje ich kontrolu dňa 29.04.2022 za nezákonný úkon, rovnako aj všetky ďalšie úkony, teda aj uznesenie o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom PZ dňa 30.06.2022. Odvolaciemu súdu preto dáva do pozornosti tieto podstatné skutočnosti v predmetnej trestnej veci: V správe o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy (na č.l. 63, prepis na č.l.64), vypracovanej príslušníkmi PZ OR PZ Poprad dňa 29.04.2022 je uvedené, že „Dňa 29.04.2022 v čase o 00.45 hod. v obci D. E. H. I. F. pred rodinným domom s popis. č. XXX/XX, kontrolované OMV zn. Volvo V 50, s EČV: H., ktorého vodičom bol A. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom D. E., I. F. J. XXX/XX. Vodič bol podrobený vyšetreniu na zistenie prítomnosti omamných látok v organizme. Z uvedenej Správy teda vyplýva, že policajti sami napísali, že dňa 29.04.2022 vykonali kontrolu motorového vozidla a vodiča v obci D. E. H. I. F. pred rodinným domom s popis. č. XXX/XX. Nikde v uvedenej správe nie je uvedené, že spáchal dopravný priestupok tým, že dňa 29.04.2022 počas vedenia motorového vozidla nedal znamenie o zmene smeru jazdy. Jeden z policajtov, ktorí vykonali túto kontrolu dňa 29.04.2022 - svedok K. L. vo svojej výpovedi uviedol, že dňa 29.04.2022 na ul. F. v D. E. spozorovali spolu s kolegom M. vozidlo čiernej farby Volvo, pričom auto smerovalo od obecného cintorína v smere na ul. G., pričom vodič auta nedal pri odbočovaní znamenie o zmene smeru jazdy, a z tohto dôvodu sa presúvali na služobnom policajnom vozidle za uvedeným vozidlom, pričom svedok L. ďalej uviedol, že: „Pamätám si, že keď sme išli oproti nemu, tak ostalo vozidlo stáť na strede cesty, alebo vodič sa len veľmi pomaly hýbal s vozidlom. Tak sme zastavili toto vozidlo za pomoci výstražného svetelného znamenia na služobnom aute. Toto auto sme ako hliadka mali stále na dohľad. Vodič sa potom pohol smerom dopredu, toto vozidlo odparkoval na kraji cesty pred rodinný dom v D. E. H. I. F.. Následne sme pristúpili s kolegom k vozidlu“. V podstate svedok L. zopakoval vo svojej výpovedi priebeh kontroly podobne ako je popísaná v úradnom zázname zo dňa 29.04.2022 (č.l. 55), avšak s tým, že svedok na rozdiel od skutočností uvedených v úradnom zázname, v ktorom nebolo uvedené, kde zastavili policajti jeho vozidlo, iba to, že išli s policajným vozidlom za ním, svedok L. na pojednávaní uviedol, že jeho vozidlo policajti zastavili, keď išli oproti jeho vozidlu, teda nie za jeho vozidlom. Takže policajt - svedok L. na pojednávaní uviedol ako dôvod kontroly vodiča motorového vozidla tú skutočnosť, že vodič predtým nedal znamenie o zmene smeru jazdy. Avšak takýto dôvod kontroly sa vôbec nenachádza v uvedenej správe o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 29.04.2022, ako prvotnom dokumente vyhotovenom a podpísanom policajtami. Taktiež to, čo uviedol svedok L. na pojednávaní, je nelogické, keďže najprv uviedol, že sa presúvali s policajným vozidlom za jeho vozidlom a následne išli s policajným vozidlom oproti jeho vozidlu, a taktiež je takéto tvrdenie v rozpore s úradným záznamom zo dňa 29.04.2022. Takéto uvedenie deja je zmätočné a svedčí o nedôveryhodnosti tejto svedeckej výpovede. V predmetnom úradnom zázname zo dňa 29.04.2022 je síce uvedené, že sa mal údajne dopustiť priestupku tým, že nedal znamenie o smere jazdy, avšak toto je už iba účelové za potreby odôvodniť si priestupok, ktorý nikdy nespáchal. Poznomenáva taktiež, že tento úradný záznam musel byť vyhotovený policajtami na Obvodnom oddelení OR PZ vo Svite na počítači a tlačiarňi až následne po vyhotovení predmetnej správy o výsledku objasňovania priestupku. Rovnako poukazuje na to, že výpoveď svedka L. je v rozpore s výpoveďou svedkyne J., ktorá uviedla úplne iný spôsob vykonania policajnej kontroly. Vzhľadom na uvedené je preto zrejmý záver, že nebolo v konaní dokázané to, že nedal znamenie o zmene smeru jazdy, čo malo byť údajne dôvodom vykonanej policajnej kontroly a taktiež nebolo dokázané ani to, že policajti zastavili dňa 29.04.2022 jeho motorové vozidlo na strede cesty a následne sa musel presunúť na kraj cesty. Naopak v rámci dokazovania bolo preukázané, že policajti vykonali jeho policajnú kontrolu ako vodiča v už zaparkovanom motorovom vozidle, ktoré stálo mimo cesty na parkovisku pred rodinným domom v D. E., v ktorom bývam. Motorové vozidlo, v ktorom dňa 29.04.2022 sedel, malo vypnutý motor. V úplne prvotnom dokumente, spísanom policajtami - správe o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 29.04.2022 (č.l. 63) sa nikde neuvádza, že dôvod vykonania jeho kontroly bol ten, že nedal znamenie o zmene smeru jazdy počas vedenia motorového vozidla. K veci uvádza, že význam dokazovania úzko súvisí so samotným účelom trestného konania, ktorý je upravený v ustanovení § 1 Tr. poriadku, v zmysle ktorého majú byť v trestnom konaní trestné činy náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, za súčasného rešpektovania základných práv a

slobôd fyzických osôb. Cieľom, resp. účelom Tr. poriadku je teda náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, spôsobom upraveným v Tr. poriadku a osobitných právnych predpisoch, ktorý zodpovedá skutočnosti, a objasniť tak spáchaný trestný čin, zistiť jeho páchatela a uložiť mu spravodlivý a zákonný trest. Význam dokazovania je možné vidieť taktiež v skutočnosti, že v rámci trestného konania ide o jediný spôsob, ako si môžu OČTK a súd obstarávať skutkový podklad pre svoje rozhodnutia, ako aj v skutočnosti, že práve v procese dokazovania dochádza k aktívnej účasti procesných strán na trestnom konaní a k uplatňovaniu ich práv. Základné zásady trestného konania sú hlavné právne idey, ktoré sú základom trestného konania. Uvedené zásady určujú a garantujú základné práva a povinnosti subjektov trestného konania. I keď je pozitívny prínos uvedených zásad nesporný, nie je možné nepoukázať na obmedzenia, ktoré tieto zásady v rámci trestného konania spôsobujú. Zásada zákonnosti, zakotvená v ustanovení § 2 ods. 1 Tr. poriadku ustanovuje, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. V tejto súvislosti poukazujem na ustanovenie § 2 ods. 12, v rámci ktorého je upravená zásada voľného hodnotenia dôkazov, obsahom ktorej je okrem iného i ustanovenie, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom. Na túto základnú zásadu potom nadväzuje konkrétne ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku, ktoré v prvej vete znie: „Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona“. Z uvedeného vyplýva, že slovenský Tr. poriadok nepripúšťa použitie nezákonne získaného dôkazu, a v zásade ho nepripúšťa ani trestnoprávna teória ani judikatúra, či už slovenská alebo česká (vrátane judikatúry ústavného súdu) alebo judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Ak je nezákonne získaný dôkaz použitý v neprospech obvineného, ide o porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane základných práv a slobôd zo dňa 04.11.1950. V tejto súvislosti taktiež uvádzame napríklad aj to, že Rezolúcia XV. Medzinárodného kongresu trestného práva kategoricky uvádza, že každý dôkaz získaný porušením základného práva, ako aj dôkazy z neho odvodené, sú neplatné a nemožno ich vziať do úvahy v žiadnom štádiu konania. (K uvedenému bližšie Repík, B.: Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava: Manz, 1999, s. 238.) Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. k) Zákona o policajnom zbore, policajný zbor odhaľuje priestupky a zisťuje ich páchatelov, a ak tak ustanovuje osobitný zákon, priestupky aj objasňuje a prejednáva. Podľa ust. § 23 ods. 1 Zákona o policajnom zbore pri plnení úloh vyplývajúcich z tohto zákona je policajt oprávnený dávať pokyny na zastavenie dopravného prostriedku, zakázať jazdu, plavbu alebo let na nevyhnutne potrebný čas alebo prikázať smer dopravného prostriedku. Podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. f) Zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič počas vedenia vozidla požije inú návykovú látku alebo vedie vozidlo v takom čase po jej požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu návyková látka ešte nachádza v jeho organizme. V konaní na súde prvého stupňa nebolo dokázané, že policajti dňa 29.04.2022 zastavili jeho motorové vozidlo počas toho, ako ho viedol, ale vykonali jeho kontrolu ako vodiča v aute, ktoré bolo odstavené mimo cesty pred domom a malo vypnutý motor, teda on žiadne motorové vozidlo nevedol v čase kontroly policajtov. Nemohol sa preto dopustiť spáchania priestupku podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. f) Zákona o priestupkoch, tak ako je uvedené v správe o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 29.04.2022. Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že v jeho trestnej veci došlo k zjavným hmotnoprávnym a procesnoprávnym pochybeniam v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku, a to zo strany policajtov ako aj následne k pochybeniam zo strany prvostupňového súdu, a z uvedených dôvodov preto považuje celé trestné stíhanie za nezákonné od počiatku, nakoľko prvý úkon - policajná kontrola jeho osoby ako vodiča dňa 29.04.2022, bol vykonaný nezákonným spôsobom, keďže v čase policajnej kontroly NEVIEDOL ŽIADNE MOTOROVÉ VOZIDLO, ALE SEDEL VO VOZIDLE S VYPNUTÝM MOTOROM NA KRAJI CESTY PRED DOMOM, má za to, že skutok, ktorý je mu kladený za vinu, sa zjavne nestal tak, ako je to uvedené v nezákonnom uznesení o vznesení obvinenia. Má za to, že tieto pochybenia mali aj výrazný dosah aj na samotnú obžalobu, ktorá podľa jeho názoru nemala byť pre túto neodstrániteľnú vadu ani podaná prvostupňovému súdu, a začaté trestné stíhanie proti nemu malo byť zastavené už v prípravnom konaní. Uvedené skutočnosti jednoznačne nasvedčujú tomu, že rozsudok Okresného súdu Poprad sp.zn. 5T/15/2023 zo dňa 24.05.2023, je založený na základe dôkazov získaných nezákonným spôsobom, ako aj tomu že tomuto rozsudku predchádzalo konanie s podstatnými a neodstrániteľnými chybami, ktoré neboli súdom odstránené. Má za to, že v tomto trestnom konaní bola porušená jedna zo základných zásad trestného konania, uvedená v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, a zároveň došlo aj k porušeniu ustanovenia § 119 ods. 2 Tr. poriadku, pretože dôkazy pre toto trestné konanie boli získané nezákonným spôsobom, keďže dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu. Má za to, že taktiež došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces,

ustanovenej v § 2 ods. 7 Tr. poriadku. V dôsledku toho sú pochybnosti nielen o správnosti skutkových zistení, uvedených v rozsudku, ale aj pochybnosti o zákonnosti celého trestného konania, vedeného proti nemu, a z toho dôvodu má za to, že jeho vina zo spáchania skutku podľa obžaloby nemohla byť prvostupňovým súdom legitímne preukázaná. Vychádzajúc zo zásady prezumpcie neviny in dubio pro reo platí pravidlo, že nedokázaná vina sa posudzuje ako dokázaná nevina. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/15/2023 zo dňa 24. mája 2023, podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku, v celom rozsahu zrušil a v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol a oslobodil ho spod obžaloby, a to z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, alebo z dôvodu, že nebolo dokázané, že tento skutok spáchal.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného na podklade argumentácie v ňom prezentovanej nebolo dôvodné, aj napriek tomu, že rozsudok vo výroku o treste v prospech obžalovaného musel upraviť.

Krajský súd zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery, včítane výroku o náhrade škody.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu, ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentovala, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, aj v rámci záverečných rečí, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B..

Vychádzajúc z obsahu vykonaného dokazovania a skutočností plynúcich z vykonaných dôkazov, odvolací súd si nemohol osvojiť námietky obžalovaného založené na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania ako nedostatočného, svojej výpovede ako pravdivej a výpovedí príslušníkov zasahujúcej hliadky PZ ako nevierohodných, či nedostačné vyhodnotenie obsahu výpovede svedkyne J. súdom v jeho prospech, a preto jeho odvolanie v rámci odvolacieho konania vyhodnotil ako nedôvodné.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na rozpory vo výpovedi zasahujúceho príslušníka Policajného zboru K. L. so správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 29.04.2022 a úradným záznamom zo dňa 29.04.2022, ktorý mal byť vyhotovený ihneď po zaistení osoby obžalovaného a potom čo sa mal podrobiť odberu biologického materiálu, konkrétne odberu krvi, je potrebné v prvom rade uviesť, že pri konfrontácii obsahu správy o priestupku a úradného záznamu príslušníkov PZ z vykonania tohto úkonu a následnej výpovede príslušníkov PZ K. L. je zrejme, že tieto nie sú po obsahovej stránke úplne detailne totožné. Je potrebné obžalovanému priznať, že správa o priestupku presne nepopisuje priebeh, za akých skutkových okolností (vodič- obžalovaný nedal znamenie o zmene smeru jazdy), malo dôjsť k podnetu pre príslušníkov PZ pre vykonanie kontroly motorového vozidla, resp. vodiča, čo už však uvedený úradný záznam obsahoval, no nebol opäť úplne konformný s výpoveďou príslušníka PZ na hlavnom pojednávaní.

Na druhej strane tieto listinné dôkazy dokumentujúce počiatočné štádium preverovania podozrenia obžalovaného zo spáchania protiprávneho konania (príslušníci PZ ešte nemali výsledky znaleckého skúmania – znalecký posudok A. K. M.), pokiaľ neobsahujú skutočnosti uvedené vo výpovedi príslušníka PZ, na jednej strane nepopierajú (nevyklúčujú) skutočnosti plynúce z jeho výpovede o dôvodnosti (zákonnosti) vykonania kontroly vozidla a jeho vodiča a jednak nie je možné tieto listinné dôkazy postaviť na roveň procesne nespochybniteľným spôsobom vykonanej výpovedi príslušníka PZ K. L. v procesnom postavení svedka v trestnom konaní, kde na rozdiel od samotnej správy o priestupku a v úradnom zázname po obsahovej stránke už vo svojej výpovedi detailnejšie opisuje, vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa rozhodli vykonať kontrolu vozidla a v tom čase podozrivú osobu (obžalovaného) zo spáchania protiprávneho konania, vyzvať na podrobenie sa dychovej skúške.

V tomto kontexte nie je možné ignorovať závery znalca A. K. M., ktorý konštatoval, že pri takomto stupni ovplyvnenia obžalovaného psychotropnými látkami museli byť rozvinuté príznaky intoxikácie do takej miery, že to bolo jednoznačne zjavné aj pre širšie okolie, čo sa prejavuje podľa znaleckého posudku postihnutím psychických funkcií - nadmerné psychické nabudenie, neprimeraná veselosť, bezstarostnosť a strata zábran, resp. precenením vlastných schopností, podceňovaním vonkajšieho nebezpečenstva a niekedy aj podráždenosťou, nepokojom, nervozitou, agresivitou alebo aroganciou a zároveň sa to prejavuje postihnutím zmyslových a pohybových funkcií ako aj poruchami rozpoznávania a vyhodnocovania situácie do takej miery, že je potlačený až vymiznutý pud sebazáchovy jedinca ako vodiča a účastníka cestnej premávky.

Uvedené závery znaleckého dokazovania potom len osvedčujú opodstatnenosť tvrdenia príslušníka PZ K. L., ale aj v Úradnom zázname zo dňa 29.04.2022 konštatované zistenie oboch zasahujúcich príslušníkov PZ (M. a L.), že v čase kontroly vozidla osoby vodiča tento po celý čas javil známky požitia alkoholických nápojov, či iných omamných, resp. psychotropných látok, čo zasahujúcich príslušníkov dôvodne oprávňovalo k výkonu tzv. úkonom smerujúcim k prehliadke tela – výkonu odberu krvi podozrivej osoby.

Ustanovenie § 32 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, pri objasňovaní priestupkov v prípadoch podľa § 4 a § 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 2019/1996 o ochrane pred

zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb (ďalej len ZoOpZAN) deleguje policajtom oprávnenie vyžadovať lekárske vyšetrenie na zistenie požitého množstva alkoholu alebo inej užitej návykovej látky.

Podľa § 4 ods. 1 ZoOpZAN osoby vykonávajúce činnosť, pri ktorej by mohli ohroziť život, zdravie seba alebo iným osobám alebo poškodiť majetok, nesmú požívať alkoholické nápoje alebo iné návykové látky pri vykonávaní tejto činnosti alebo pred jej vykonávaním, ak by počas tejto činnosti mohli byť ešte pod ich vplyvom.

Podľa § 5 ods. 1 ZoOpZAN príslušníci Policajného zboru, Vojenskej polície, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, Zboru ozbrojenej ochrany letísk a zamestnanci obecnej a mestskej polície sú oprávnení v rámci svojej pôsobnosti vyzvať osoby uvedené v § 4 ods. 1 na vyšetrenie na zistenie alkoholu alebo iných návykových látok.

Podľa § 5 ods. 4 ZoOpZAN vyšetrenie na zistenie alkoholu sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi. Ak sa osoba odmietne podrobiť takému vyšetreniu, možno vykonať lekárske vyšetrenie odberom a laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. Ak osoba odmieta takéto lekárske vyšetrenie, stupeň opilsti určí lekár podľa medicínskych klinických príznakov.

Oprávnenie policajta vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo, vyplýva aj z ustanovenia § 69 ods. 1 písm. d/ zákona č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za danej dôkaznej situácie je potom predovšetkým potrebné zvýrazniť, že v posudzovanom prípade platí, že okrem zákonného oprávnenia príslušníkov PZ pre výzvu, aby sa obžalovaný A. B. podrobil dychovej skúške a po jej negatívnom výsledku, potom vykonané dokazovanie nespochybnilo a samotný obžalovaný v rámci obhajoby túto skutočnosť rovnako nenamietal, aby sa následnému postupu príslušníkov PZ – výzve na výkon odberu krvi, bez rozumných pochybností - nepodrobil dobrovoľne bez nátlaku, bez toho, aby vykonanie tohto úkonu namietal. Napokon takýto postup príslušníkov PZ v predprípravnom konaní (§ 155 ods. 2 Tr. poriadku) je aj podľa rozhodovacej praxe súdov (pozri primerane R 33/2019), úkonom v súlade s procesným predpisom, na podklade ktorého orgán činný v trestnom konaní už jeho vykonaním môže začať trestné stíhanie v konkrétnej trestnej veci.

Opierajúc sa o takto ustálený skutkový stav krajský súd nezistil také skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné uzavrieť, že príslušníci Policajného zboru v tomto prípade postupovali v rozpore so zákonom, aby v rozpore s platnou právnou úpravou (bez oprávnenia) mali vyzvať obžalovaného, aby sa podrobil dychovej skúške a po jej negatívnom výsledku ho požiadať, resp. vyzvať, aby sa podrobil odberu biologického materiálu – konkrétne krvi – inak povedané, nemá ani krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že dychová skúška a následný odber krvi (v zdravotníckom zariadení) bola u obvineného vykonaná v súlade so zákonom a na to oprávneným subjektom - policajtom.

V tomto kontexte je potrebné poukázať na už dlhodobo ustálenú rozhodovaciu prax súdov dopĺňajúcu hodnotenie ustálenej dôkaznej situácie v posudzovanom prípade, k zákonnosti postupu príslušníkov PZ aj z hľadiska odvolateľom namietanou zásadou zákazu sebaobviňovania a zásadou prezumpcie nevinu, odvolací súd odkazuje na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je k otázke uplatňovania zásady zákazu sebaobviňovania zhrnutá na úrovni vnútroštátnej judikatúry v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2014, sp. zn. 5Tdo/71/2014 (zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 92/2015).

V zmysle uvedenej judikatúry patrí právo nevypovedať a právo neprispievať k obvineniu seba samého k všeobecne uznávaným medzinárodným princípom, ktoré - hoci nie sú v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len "Dohovor") výslovne uvedené - sú samou podstatou pojmu spravodlivý proces v zmysle v čl. 6 Dohovoru. Právo neprispievať k vlastnému obvineniu (právo neobviňovať sám seba) predpokladá, že štátne orgány sa snažia preukázať vinu obvineného bez toho, aby používali dôkazný materiál získaný donútením alebo pod nátlakom proti vôli obvineného, a teda jeho

uplatňovanie má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu. Právo neprispievať k vlastnému obvineniu sa v prvom rade týka rešpektovania vôle obvineného mlčať, ako aj neprispieť ku svojmu obvineniu a usvedčeniu iným aktívnym konaním. V tomto smere je toto právo úzko zviazané s prezumpciou nevinu (v čl. 6 Dohovoru).

Zároveň sa však pripúšťa, že právo mlčať a právo neobviňovať sám seba nie sú práva absolútne. Obvineného možno podrobiť strpeniu dôkazných úkonov, ktoré predpokladajú len jeho pasívnu účasť, a to aj s použitím určitého stupňa nátlaku, ktorý však nesmie byť zneužitý jeho neprimeranosťou. Od obvineného možno požadovať, aby strpel napríklad odňatie vecí, odobratie vzorky dychu, moču, krvi, pachu, vlasov alebo tkanív pre účely testu DNA, a to i za pomoci donútenia, napriek skutočnosti, že ho tieto dôkazy usvedčujú (pozri primerane uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/43/2019 zo dňa 28.01.2020).

Ďalej k obžalovaným namietanému hodnoteniu vykonaných dôkazov okresným súdom výlučne v neprospech obžalovaného oproti osvedčeniu všetkých vyjadrení príslušníkov PZ k dôvodnosti vykonania kontroly vozidla, resp. jeho vodiča krajský súd z obsahu spisového materiálu zistil, že v prípade obžalovaného, pri hodnotení jeho všetkých vyjadrení v rámci posudzovanej trestnej veci, od jeho zadržania, jeho výpoveď v prípravnom konaní až po jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní, je potrebné uviesť, že v týchto výpovediach existujú zásadné rozpory, ktoré sa pokúsil na hlavnom pojednávaní vysvetliť s odôvodnením, že s odstupom času (cca 1 roka) si už na všetko presne nespomína, ani na svoju pôvodnú výpoveď v prípravnom konaní, ktorej obsah však zásadným spôsobom nespochybnil, kde práve v tejto výpovedi potvrdzuje, že motorové vozidlo riadil - a to nielen ako to pôvodne uvádzal na niekoľko sekúnd a na pár metrov, keď ho chcel len preparkovať – ešte predtým ako mal byť príslušníkmi PZ podrobený kontrole.

Súčasnne platí, že skutočnosť, že obžalovaný motorové vozidlo riadil niekoľko kilometrov ešte pred konfrontáciou s políciou, osvedčuje vo svojej výpovedi aj svedkyňa J., ktorá potvrdila, že obžalovaný mal po ňu prísť do obce N. D. a potom spoločne na motorovom vozidle, ktoré riadil obžalovaný, najsamprv prišli do obce D. E. k cintorínu a potom po ul. F. až k jeho rodinnému domu v tejto obci, čo je viac ako 11 km.

Za danej situácie potom samotná výpoveď obžalovaného a svedkyne J. len osvedčujú rozhodujúce tvrdenie príslušníkov PZ, že predtým ako mal obžalovaný tzv. „odstaviť“ motorové vozidlo mimo vozovky pred ich rodinným dom, mal motorové vozidlo ako vodič riadne riadiť, kde počas toho mali nadobudnúť podozrenie, že sa dopustil protiprávneho konania – priestupku, keď nedal znamenie o zmene smeru jazdy, čo bol dôvod pre vykonanie kontroly vodiča tohto vozidla, kde jeho nápadné a podozrivé správanie sa javiace známky požitia alkoholických nápojov v rámci komunikácie ich primälo konkrétne vyzvať ho na podrobenie sa dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu.

K dôveryhodnosti – a teda aj dôkaznej hodnote - výpovede ako obžalovaného tak aj svedkyne J. je potrebné poznamenať, že obžalovaný na jednej strane zvýrazňuje, že ani menovaná svedkyňa predsa neosvedčila tvrdenie príslušníkov polície o okolnostiach, za akých mali motorové vozidlo zastaviť a podrobiť ho dychovej skúške, no na druhej strane obžalovaný v rozpore so svojou výpoveďou a výpoveďou svedkyne najsamprv tvrdí, že motorové vozidlo riadil len pár metrov, potom poprie svoju pôvodnú výpoveď, že mal riadiť vozidlo v podstatne väčšom rozsahu (viac ako 11 km) a napokon počas kontroly príslušníkmi PZ (podľa výpovede svedkyne J., ale aj vyjadrenia príslušníkov PZ) ich mal presvedčať, že motorové vozidlo riadila menovaná svedkyňa napriek tomu, že príslušníkov PZ pred (kontrolu) tým evidoval a oni aj reálne mohli vidieť, kto vozidlo riadil. A napokon v rámci dokazovania nebol ani vysvetlený zásadný rozpor vo výpovedi svedkyne J. a obžalovaného, keď menovaná opakovane trvala na tom, že počas tohto ako obžalovaný riadil motorové vozidlo z obce N. D. až do obce D. E. pred jeho rodinný dom, nepožil pred ňou žiadne alkoholické nápoje, ale ani žiadne omamné, či psychotropné látky, čo zásadne popiera hlavnú argumentačnú líniu obrany obžalovaného, ktorý mal tvrdiť, že vozidlo riadil len niekoľko sekúnd, pár metrov a aj napriek tomu, že evidoval prítomnosť polície, ešte pred tým v jeho okolí v obci mal po odstavení vozidla (až potom) požiť uňho diagnostikovanú psychotropnú látku – metamfetamín (pervitín).

V kontexte hodnotenia hodnovernosti výpovede obžalovaného je na mieste ešte zvýrazniť, že pokiaľ obžalovaný ďalej namietal, že mal požiť psychotropné látky - metamfetamín až potom, čo odstaviť motorové vozidlo, ktorý bol diagnostikovaný v jeho tele po odobratí biologického materiálu, a teda

vzorky krvi, tak aj táto obrana bola bez rozumných pochybností vyvrátená znaleckým dokazovaním, konkrétne znaleckým posudkom A. K. M., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, kde menovaný znalec zrozumiteľným spôsobom, v logických súvislostiach vysvetlil, akým spôsobom postupoval pri znaleckom skúmaní, aké metodologické postupy použil a z akého dôvodu dospel bez rozumných pochybností k jednoznačnému záveru, že v čase, kedy mal obžalovaný riadiť motorové vozidlo bol pod vplyvom psychotropných látok – metamfetamínu (pervitínu) v takom rozsahu a v takej intenzite, že to zásadným spôsobom muselo ovplyvniť jeho spôsobilosť motorové vozidlo riadiť, a teda zistenie podstatné pre súd naplňajúce dôvodnosť záveru o protiprávnom konaní obžalovaného pokiaľ v takomto stave vylučujúcom spôsobilosť riadiť motorové vozidlo túto činnosť vykonával a teda žalovanú trestnú činnosť prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa doplňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že obžalovaný A. B. vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Napokon pokiaľ obžalovaný namietal, že podľa jeho názoru odôvodnenie napadnutého rozsudku neponúka odpovede na všetky ním prednesené námietky, resp. nevysporiadal so všetkými možnými skutočnosťami plynúcimi z vykonaných dôkazov s dôrazom na skutkové okolnosti ktoré boli v jeho prospech krajský súd odkazuje na ustálenú konštantnú judikatúru súdov, v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia právom konaním odpovedá na každú námietku alebo argument opravným prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o opravnom prostriedku a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (primerane uznesenie NS SR, sp. zn. 4Tost/33/2015, uznesenie ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 350/2014).

Subsidiárne teda je možné konštatovať, že odôvodnenia rozhodnutí vydaných vo veci treba vnímať v súhrne, čo je možné vnímať tak, že ak sa súd vyššieho stupňa stotožňuje v plnom rozsahu s príslušnou časťou odôvodnenia súdu nižšieho stupňa (ako v prejednávanom prípade bolo vyššie uvedené), je akceptovateľné, aby na ňu len odkázal, bez toho, aby sa neúčelne opakovala tá istá argumentácia (m. m. uznesenie NS SR 4Tdo/78/2020). V tejto súvislosti preto súd konštatuje, že by bolo nadbytočné odôvodnenie svojho rozhodnutia poňať ako opätovné hodnotenie vykonaného dokazovania, ktoré okresný súd značne extenzívne vykonal na hlavnom pojednávaní a na ktoré reflektoval vo svojom rozhodnutí. Podľa názoru krajského súdu súd prvej inštancie postupoval správne, za zachovania všetkých práv strán konania v plnej miere, vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré viedli súd k zreteľnému objasneniu skutkového stavu a ku spravodlivému rozhodnutiu.

Nie je teda možné sa stotožniť s argumentáciou obžalovaného, že okresný súd dospel k svojim záverom na základe svojvoľného hodnotenia dôkazov a že uvedené závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Práve naopak, ako to už bolo konštatované odvolacím súdom, súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie ako to predpokladajú základné zásady trestného konania vyplývajúce z ust. § 2 ods. 10, 11, 12 Tr. poriadku. Nemožno opomenúť ani evidentné zachovanie práva rovnosti zbraní (kontradiktórnosť), ktoré v prejednávanom prípade podľa názoru krajského súdu bolo stranami konania až nadužívané. Okresný súd pri vyhodnocovaní jednotlivých skutočností vychádzal iba zo zákonných dôkazov, ktoré boli vykonané v rámci hlavného pojednávania, a s ktorými dôkazmi boli strany konania dostatočne oboznámené. Nad rámec uvedeného krajský súd len pripomína, že zachovanie práva na spravodlivý proces neznamena nárok na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. jej právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva, pričom je potrebné mať na pamäti, že je právomocou všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, nie je nutné doň zasahovať (m. m. nález ÚS SR, I. ÚS 79/2009).

Podľa názoru krajského súdu obžalovaným konštatovaná námietka o nepreskúmateľnosti časti rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je ničím podložená. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací

súd dospel k totožným záverom ako súd prvého stupňa, pričom opätovne konštatuje, že rozsudok spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Pokiaľ obhajoba argumentuje, že súd konal svojvoľne, a prijal závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, odvolací súd konštatuje, že okresný súd vychádzal zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku. To znamená, že ak súd neuveril obhajobe obžalovaného a vykonané dôkazy vyhodnotil v inom smere, ako si to obhajoba priala, nemožno uvedené samo o sebe považovať za svojvoľu, ani za arbitrárnosť (opätovne v danej súvislosti súd poukazuje na vyššie uvedenú konštantnú judikatúru). Naopak krajský súd konštatuje, že pri hodnotení vykonaného dokazovania okresný súd postupoval správne, keď dospel k vyššie uvedeným záverom.

Až vo výroku o druhu a výmere trestu napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd zistil také skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru, o potrebe tento výrok naprávať, a to vo vzťahu k hodnotenému výroku o druhu a výmere trestu, keďže v čase vyhlásenia rozsudku okresným súdom existoval dôkazný stav pre ukládanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona voči zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného hodnotenej (súdenej) v inej trestnej veci Okresného súdu Kežmarok, pod sp. zn. 11T/4/2023, čo bol aj dôvod na zrušenie výroku o treste v posudzovanom prípade v celom rozsahu a to v prospech odvolateľa, teda obžalovaného.

Krajský súd teda musel pri ukladaní súhrnného trestu postupovať, rovnako ako okresný súd, okrem iného aj podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatelovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Ak teda v pôvodnom výroku o treste v trestnej veci uloženom obžalovanému A. B. rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 11T/4/2023, zo dňa 21.02.2023, bol okrem iného uložený aj peňažný trest v sume 2.500,- eur, bolo povinnosťou okresného súdu, ak v zrušujúcom výroku podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona, v celosti zrušil pôvodný výrok o treste, opätovne nie len ukladať už skôr uložený (ostatným rozsudkom sp. zn. 5T/15/2023 zrušený) peňažný trest v sume 2.500,- eur tak, ako to aj správne okresný súd učinil, no bolo jeho povinnosťou aj súčasne podľa § 57 ods.3 Tr. zákona uložiť obžalovanému trest náhradný, v prípade úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu obžalovaným, čo krajský súd vo svojom rozsudku na základe vykonaného dokazovania okresným súdom aj napravil.

V následnom postupe si krajský súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery v celosti osvojil postup okresného súdu, ktorý sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukládania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúce na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Najsamprv je potrebné uviesť, že Tr. zákon vo svojich ustanoveniach upravuje otázku ukládania trestov a to jednak pri zásadách ukládania trestov a jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov, ako to už bolo konštatované.

Pri ukladaní trestov je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je v prvom rade určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov a následne aj spôsobom spáchania samotného trestného činu, nevynímajúc aj úmysel a teda formu zavinenia.

Obžalovaný bol v posudzovanom prípade uznaný vinným pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, kde v osobitnej časti zákonom je ustanovená sadzba trestu odňatia slobody až na 1 rok.

Zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v osobitnej časti Tr. zákona môže potom v každom jednotlivom prípade ovplyvniť pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keďže ako už bolo konštatované podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, je povinnosťou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na ich pomer a mieru závažnosti.

Okresný súd preto správne určil trestnú sadzbu s jej úpravou u obžalovaného postupom podľa § 38 ods. 2,4 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil existenciu prevahy priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona (spáchal viac trestných činov) oproti poľahčujúcim okolnostiam podľa § 36 Tr. zákona, bez ich existencie.

Krajský súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, mal zato, že okresný súd určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 6 (šesť) mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov, v spojení s uložením aj trestu zákazu činnosti na 3 (tri) roky, a napokon aj peňažného trestu v sume 2.500,- (dvetisícpäťsto) eur je aj podľa názoru krajského súdu, trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Toto boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.  
jednomyseľne

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.